

۴۷. ارتداد

نیز به بازگشت از اسلام به کفر و روی برگرداندن از آن تعریف کرده‌اند.^(۹)

آیه شریفه «وَلَا تُرْتَدُوا عَلَى أَبِارِكُمْ فَتَنَقْبِيَا خَاسِرِينَ» (مائدۀ ۲۱) نیز بر همین معنا دلالت دارد. فقهاء نیز در تعریف مرتد نوشته‌اند: «مرتد» کسی است که پس از اقرار به اسلام، ارتاد آشکار و خشنه‌تاپذیر تصریح به بازگشت از اسلام، ارتاد آشکار و خشنه‌تاپذیر است؛ اما فقهاء اسلام موارد دیگری را نیز موجب ارتاد دانسته‌اند؛ مانند این که کسی علی‌رغم مسلمان بودن و عدم انکار حقایق اصل دین اسلام، مقدّسات و ضروریات دین را مورد تمسخر و اهانت قرار دهد و یا رسالت پامبر اکرم^{علی‌الله‌ السلام} را تکذیب کند و یا از سر غرض ورزی، به اشکال و ایجاد شبهه در حقایق مسلم دین پیردازد.^(۱۰) بنابراین، ارتاد در اصطلاح خاص دینی به معنای اعراض و روی‌گرداندن از اسلام و نفی و انکار مسلمات و ضروریات دینی است.

۴۸. استهزاء

«استهزاء» از واژه «هزو» به معنای چیزی را به شوختی و ریختند و مسخره گرفتن است. این کار در صورتی که در مورد مقدّسات و ضروریات دین صورت پذیرد و لازمه آن انکار ضروریات باشد، از جمله مواردی است که منجر به ارتاد از دین خواهد شد و در صورتی که این کار از کسی در خصوص پامبر اسلام^{علی‌الله‌ السلام} سر پیزند، تحت عنوان «سبت‌النبی^{علی‌الله‌ السلام}» دشنام پامبر^{علی‌الله‌ السلام} قرار گرفته، جرم محسوب می‌گردد.

شناخته

محمد فولادی

..... بی‌نوشت:

۱۰- فرهنگ علوم سیاسی، آفابخشی، ص ۱۷۰. فرهنگ تاریخی سیاسی ایران و خاورمیانه، علی بایانی، ج ۱، ص ۶۲ / انتفاضه؛ حسامة مقاومت فلسطین، جمیله کبار، ص ۱۷.

۱۱- در ۱۹۲۱ م. ۱۳۰۰ ش. قیام علیه سلطه انگلیس و گسترش صهیونیسم و در ۱۹۲۲ م. ۱۳۱۱ ش. حرکت ضد انگلیسی و یهودی شیخ عزالدین فسام و در ۱۹۳۹ م. ۱۳۱۸ ش. قیام حاج امین حسینی روی داد.

۱۲- «انتفاضه آخرین راه رهایی» روزنامه اطلاعات ۱۵ تیر ۱۳۷۷ ص ۸

برای اطلاعات بیشتر در این زمینه رجوع کنید به: فلسطین، انتفاضه و انقلاب اسلامی، مرتفع شبروی، معرفت ۵۴

۱۳- ر. ک: پرسیدخت و حیدری، مهاجرت بین‌الملل و پامدنهای آن، سازمان برنامه و پرورده، ص ۱۳۶۴

۱۴- محمد معین، فرهنگ معین، ج ۴، واژه‌ها

۱۵- ر. ک: چورچ ریتر، نظریه‌های جامعه‌شناسی دوران

معاصر، ترجمه محسن ثالثی، فصل پنجم

۱۶- رحیم‌زاده اسکویی، کندوکاوی مقدماتی در زمینه تکنولوژی، تهران، وزارت امور اقتصادی و دارایی، ص ۴

۱۷- راغب اصفهانی، مفردات الفاظ القرآن، تحقیق

مرعشی، بی‌حا، دارالکتب العربي، بی‌تا، ص ۱۹۸

۱۸- جعفری الحسن الحنفی، شرائع الإسلام في مسائل

الحالات والحرام، با تعلیقات سید صادق شیرازی، چاپ

سرم، فم، استنلال ۱۴۱۲ ق، ج ۴، ص ۹۶۱ و محمد

ابراهیم جاتانی، ارتاد از دیدگاه مذاهب اسلامی، کیهان

اندیشه، ش ۵۴، ۱۳۷۳ م، ص ۵۰۴ / ر. ک: محمدحسن

التجفی، جواهر الكلام في شرح شرائع الإسلام، تحقیق

محمد محمود الفرجانی، بیروت، دارالحياء الترات البزری، الطبعة

السابعة، ج ۴، ص ۶۰

انتفاضه، واژه‌ای عربی است که از ریشه «نقض» به معنای جنبش، لرزش، انقلاب، غیاروبی، قیام علیه رخوت و رکود پیش از انقلاب و حرکت همراه با نیرو و شتاب می‌باشد. انتفاضه، نخست نامی بود برای حرکت توین سازمان فتح، ولی اینک، نامی است برای حرکت توین مردم فلسطین. این حرکت، در دهه ۸۰ میلادی / ۱۴۰۰ شمسی در سرزمین‌های اشغالی فلسطین عليه اسرائیل آغاز گردید. انتفاضه نامی برای خیزش خود جوش، مستقل، مستمر، تهاجمی، همگانی، غیر مسلحانه، آگاهانه، معتبرانه و شجاعانه مردم فلسطین در مصاف با اسرائیل است.^(۱)

مردم فلسطین، به جای سلاح گرم از سنگ برای دفاع از خود و تهاجم علیه دشمن بهره می‌گیرند. از این‌رو، انتفاضه را «انقلاب سنگ» نیز می‌گویند. استفاده از سنگ، موجب نگرانی اسرائیل را فراهم آورده است؛ زیرا یاد اور مبارزه و پیروزی حضرت داود^{علی‌الله‌ السلام} پامبر بزرگ بین اسرائیل، بر جالوت است. در این مبارزه، حضرت داود^{علی‌الله‌ السلام} با استفاده از سنگ، جالوت را، که نماد باطل بود، از پای در او رد.^(۲)

در تاریخ معاصر فلسطین، وجود چهار انتفاضه در سال‌های ۱۹۴۲- ۱۹۴۳، ۱۹۴۷- ۱۹۴۸، ۱۹۶۰- ۱۹۶۱، ۱۳۱۸ و ۱۳۶۶ ش. می‌درخشد که هیچ یک به گستردگی و پایداری انتفاضه اخیر نبوده‌اند. از این‌رو، انتفاضه نوین مردم فلسطین را «انتفاضه بزرگ» نیز گفته‌اند. در این انتفاضه شیوه تهاجمی، مبارزه در درون مرازه‌ای فلسطین و تأکید بر مبانی اسلامی، جایگزین شیوه تدافعی، نبرد در بیرون از مرازه‌ای فلسطین و اندیشه غیر دینی گردیده است.^(۳)

جنش اسلامی فلسطین، همانند انقلاب اسلامی ایران، از مساجد و اماکن دینی سرچشمه می‌گردد و به همان جا ختم می‌شود از این‌رو، داشجوابان انقلابی، حرکت‌های ضد صهیونیستی خود را از مسجد داشتگاه‌ها سامان می‌دهند. بدین‌سان، مساجد رونقی تازه یافته و اجتماع تعازگاران در مساجد افزون گشته و مساجد به هستند. فرار مغزا نیز به مهاجرت، اعم از جذب، فرار و یا اعزام و سرانجام، عدم بازگشت افراد متخصص و کارآزموده از کشورهای در حال توسعه به سوی مال و کشورهای صنعتی پیش‌رفته اشاره دارد.

به عبارت دیگر، فرار مغزا در واقع، فرار سرماهیه‌های انسانی است؛ سرماهیه‌ایی که با صرف هزینه گرفت به دست می‌آید و عبارتند از: علم، تخصص، تجربه، توان، سلامتی، قابلیت‌ها و در نهایت، انتباط که به وسیله آموزش و پیداشرست در نیروی کار ذخیره می‌شود و موجب افزایش بیوهوری آن در تولید می‌شود. بنابراین، منابع انسانی مانند دانشمندان، مهندسان، متخصصان، نیروی کارا و منابع سازمانی و نهادی به عنوان سرماهیه‌های انسانی تلقی می‌شوند و فرار این نیروها به آن معناست که جامعه از علم، تخصص و مهارت‌های فنی آنان محروم می‌ماند. ولی این نیروها به لایل گوناگون، مهاجرت دیگر، ماهیت اختیاری و اجباری مهاجرت، همچنین بدون هیچ‌گونه تمایزی بین مهاجرت داخلی و خارجی،^(۴) در جامعه‌شناسی نیز از مهاجرت تعریف خاصی ارائه شده است: مهاجرت حرکتی جمعی و

۴۶. فرار مغزا

